

Rezidentė: Indrė Puišytė-Šidlauskienė

Kodėl?

(motyvacija) – choreografija balsu kaip socialinės neregijų ir silpnaregių atskirties mažinimo priemonė

Kaip?

(įrankiai) – virtuali pojūčių bendra gamyba, kai pojūtis sukeltas (choreografo) balsu perteikto vaizdinio, eina per kūną

Kas iš to?

(ateities projekcija) – šokėja virsta pasakotoja.

Ateityje ketinama suburti bendruomenę, ją palaipsniui didinti, kartu kurti erdvę neregijams arba silpnaregiams tapti šokio ir judesio praktikais bei propaguotojais.

Koks šio darbo tikslas?

Bendradarbiaujant su bendruomene menininkė siekia įtraukti į šokio pasaulį žmones, neturinčius tokios patirties, kartu tyrinėti šokio meną su jais ir mokytis vieniems iš kitų, „į savo kūrybinį kelią įdėti daugiau ir naujos prasmės“. Prasmė tokiu atveju yra tai, kad menininkė naujai pamato meno sritį, ją jai atskleidžia bendrai su bendruomene atliekamas tyrimas. Taip pat galima pastebėti, kad šokėjos darbas su konkrečiais šia, silpnaregių ir neregijų bendruomene, vysto jos kitą įrankį - balsą, neretai virtualios sesijos metu papildomą kita garsine ar muzikine patirtimi. Įdomu, kad bendruomenės atstovai pastebi, kad jie taip pat gali pradėti savo kūrybinį ir/ar terapinį kelią, atrasti jame sau reikalingus elementus.

Kaip ruošiasi šiam darbui?

Menininkei svarbu apskritai daugiau apie kūną sužinoti - ką gali, ko negali neregiantis žmogus, kokie dalykai yra „tabu“, kokios yra jo judėjimo galimybės, kas jas keičia. Proceso paliečiamas ir bendresnis užimtumo aspektas, veiklos, kurias neregiantys daro kasdienybėje. Taip pat keliamas klausimas – „nuo ko galėčiau pradėti...“, kai „sužinojau, kad judesio jiems ypatingai reikia“. Svarbus pirmo, subtilaus ir niuansuoto kontakto užmezgimas, pati pirmoji pažintis. Menininkei svarbu pamatyti „ant jų kūno, kad jie yra ten kur turi būti“.

Kodėl ši bendruomenė?

Šis bendradarbiavimas atsirado iš menininkės iniciatyvos, jautriai sureagavusios į „šiuo metu labiausiai neapčiuopiamą neregijų judesį“. Tai socialinis šio bendradarbiavimo aspektas. Bendradarbiavimas kyla iš pačios noro būti su jais, juos įtraukti. Tai galimybės jiems padėti paieška, žvelgiant plačiau, ieškant žmogiškumo faktoriaus šokio mene. Dalyvių gyvenimo kokybė, kuri domina visus proceso dalyvius ir kurią pandemijos metu ypač įtakojo socialinės distancijos priemonės, yra analizuojama, ją aptariant, taikant terapinę praktiką, sukuriant alternatyvią, kitą erdvę, kurioje atsirastų kiti, sodrūs gamtiniai vaizdiniai.

Proceso etapai

Pagrindiniai proceso etapai - susipažinimas; pažinimas ir vienas kito pajautimas; dalyviams - pajautimas savo kūno/mokymasis/pajautimas šokio. Čia gali nutikti taip, kad vienus proceso etapus turi menininkas, kuris procesą kuruoja, o dalyviai turi ir tik jiems individualiai būdingas proceso dalis. Šiuo atveju, savo kūno pajautimas per judesį ir šokį dalyviams yra nauja patirtis ir individualiai patiriamas etapas. Šį procesą ekrane virtualiai stebi menininkė, tačiau išlieka klausimas, ar ši patirtis yra kolektyvinė ar individuali?

Užduotys

Susitikimai planuojami, tačiau kiekvienas susitikimas „duoda žinią į ką toliau eiti“, atsiranda improvizacijos elementas. Menininkei ir dalyviams svarbu būti „čia ir dabar“, palikti erdvės bendruomenės iniciatyvai ir vis atsirandantiems poreikiams, nors taip pat reikalingas „nepertraukiamas judėjimas“.

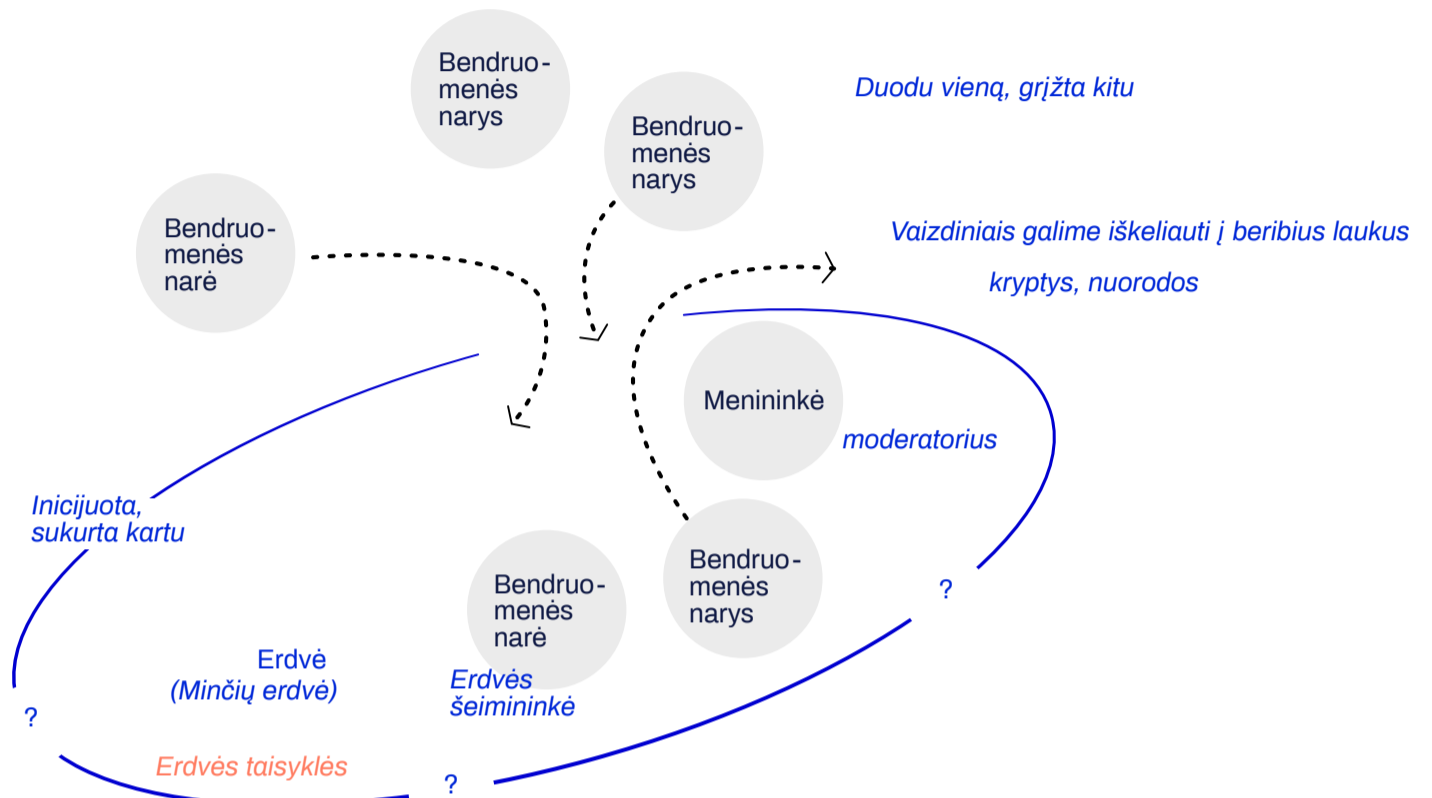
Šiame procese naudojama judesio terapija, improvizacija, bandant suprasti, kaip dalyviai jaučiasi, kokia jų emocija keliaujant per įvairius vaizdinius, „ar jie su vaizdiniais iškelia iš savo erdvės“. Tai menininkė bando nustatyti stebėdama sesijos dalyvius ekrane, klausdama, kaip jie jaučiasi. Menininkė režisuoja situacijas ir bando nustatyti, kiek laiko jiems reikia suprasti užduotis ir save - kylančias reakcijas, jausmus, potyrius. Proceso atsiranda ir pauzės. Ieškoma balanso tarp nepertraukiamo judėjimo ir pauzės, procesas suintensyvėja virtualaus susitikimo metu, viso proceso metu išlieka dalyvių apsikeitimas trumpomis žinutėmis.

Veiklos, seansai, pauzės

Bandymai prasideda nuo labai labai paprastų dalykų. Dalyviams įdomu sužinoti, kiek jie patys gali daryti tai, apie ką jiems kalbama. Jie nemato, kas jiems rodoma, tačiau jie komentuoja, kaip jie jaučiasi ir kaip sekasi tą informaciją perduoti į savo kūną. Maksimaliai „investuojama“ į virtualios sesijos sukuriama papildomą erdvę, kurioje įmanoma kūno transformacija ir judėjimas. Pažymėtina tai, kažkokiu sesijos momentu dalyviai pajunta išsilaisvinimą nuo savo kūno galimybių ir menininkės balso, muzikos ar garso pagalba levituoja savo patiriamame naujame pojūtyje, alternatyvioje minčių erdvėje.

Refleksija - dokumentacija - duomenys

Šie virtualūs susitikimai ir FB grupė yra vieta ne tik judesiu, bet tai yra ir vieta, kur galima bendrauti ir dalyviams užsipildo tuštumos jausmas, kasdienybė. Visos patirtys patiriamos čia ir dabar, nėra registruojamos ir dokumentuojamos, tiesa, menininkė renka mintis, idėjas ir kaupia užrašus. Dalyviai savo refleksijas parašo internetu ar žinute, tokiu būdu išlieka kontaktas tarp susitikimų. Įdomu, kad balsas tik sesijos metu yra naudojamas kaip medija, o vėliau procese balso žinutės ar kita garsinė patirtis neaktualizuojama. Plačiau - savo kūną neregijai identifikuoja naujose aplinkybėse, kitaip pajunta, suteikia jo judėjimui naują socialią, virtualią formą, didinama tarpusavio empatija tarp nereginio ir reginio.

Duodu vieną, grįžta kitu

Vaizdiniais galime iškeliauti į beribius laukus kryptys, nuorodos

Inicijuota, sukurta kartu

Erdvė (Minčių erdvė)

Erdvės šeimininkė

Erdvės taisyklės

moderatorius

?

Papildoma informacija apie Indrės veiklą:

<https://www.facebook.com/events/251096033239630/>

<https://www.facebook.com/events/251096033239630/>